

INHOUD

VOORWOORD ERIC CORTON	5
INLEIDING PETER NEAL	11
HOOFDSTUK 1: VOODOO CHILD (NOVEMBER 1942 – JULI 1962)	19
HOOFDSTUK 2: HIGHWAY CHILE (JULI 1962 – OKTOBER 1966)	43
HOOFDSTUK 3: ARE YOU EXPERIENCED? (OKTOBER 1966 – JUNI 1967)	61
HOOFDSTUK 4: BOLD AS LOVE (JUNI 1967 – AUGUSTUS 1967)	101
HOOFDSTUK 5: EZY RIDER (AUGUSTUS 1967 – JANUARI 1968)	121
HOOFDSTUK 6: STONE FREE (FEBRUARI 1968 – DECEMBER 1968)	153
HOOFDSTUK 7: ALL ALONG THE WATCHTOWER (JANUARI 1969 – JUNI 1969)	189
HOOFDSTUK 8: EARTH BLUES (JULI 1969 – JANUARI 1970)	223
HOOFDSTUK 9: NINE TO THE UNIVERSE (JANUARI 1970 – SEPTEMBER 1970)	251

INLEIDING

FEITELIJK IS DIT BOEK GESCHREVEN DOOR JIMI HENDRIX. Maar omdat het postuum is samengesteld, lijkt het wel zo billijk om te verklaren hoe de uiteindelijke tekst tot stand is gekomen.

In zekere zin is zelfs het idee voor het boek van Jimi zelf afkomstig. Het is voortgekomen uit een filmische biografie waaraan ik werkte met Alan Douglas. Omdat we Jimi geen woorden in de mond wilden leggen, begonnen we te experimenteren met dialogen die we hadden vergaard uit optekeningen van dingen die hij zelf heeft gezegd. Er werd een enorm dossier aangelegd van alle bronnen waarvan de authenticiteit met zekerheid vastgesteld kon worden. Er was een overvloed aan materiaal, omdat hij in de vier jaar dat hij in de schijnwerpers stond voortdurend interviews heeft gegeven. Hij had ook een schrijfbessie en gebruikte briefpapier van hotels, losse papiertjes, sigarettendoosjes, servetten – alles wat maar voorhanden was.

Hoewel van een aantal van die interviews en schrijfsels eerder fragmenten zijn gepubliceerd, zijn die maar al te vaak gebruikt om de ideeën van anderen over zijn leven en zijn muziek te staven. Maar als je al het beschikbare materiaal leest, is het duidelijk dat Jimi zijn eigen opmerkelijke en uitgebreide beschrijving van zichzelf heeft nagelaten, zij het op een fragmentarische en enigszins elliptische manier. Wij vonden dat Jimi in de zee van mythen en halve waarheden zijn eigen persoonlijke versie van zijn leven en muziek moest kunnen geven.

In zijn eigen woorden is het resultaat van de herordening van dit materiaal in een narratieve vorm. Voor mij als filmmaker leek het heel natuurlijk om het aan te pakken alsof ik het materiaal voor een filmische documentaire monteerde. Bij deze aanpak kwam het goed van pas

dat Jimi's spraakpatronen zo ritmisch en zijn formuleringen zo beeldend zijn. Het boek ging op een bijzondere en intrigerende manier een eigen leven leiden. Het kreeg een eigen willetje, zozeer zelfs dat ik me begon af te vragen of dit nou 'ghostwriting' was en wie van ons dan de geest was. Wat ik daarmee, geloof ik, wil zeggen is dat ik in feite hulde breng aan de buitengewoon krachtige aanwezigheid van Jimi in zijn woorden.

Hij vertelde zijn verhaal zelfs zo goed dat ik me enkele vrijheden moest veroorloven. Afgezien van het weglaten van herhalingen, heb ik af en toe zinnen gecombineerd of de grammatica veranderd als dat nodig leek om de betekenis duidelijk te maken. Omdat het oorspronkelijk niet de bedoeling was dat het bronmateriaal zo gebruikt zou worden, heb ik er verder korte noten aan toegevoegd om essentiële achtergrondinformatie te geven en ter wille van de continuïteit. Er zijn tevens songteksten opgenomen, niet alleen omdat er in de tekst naar verwezen wordt, maar ook omdat de meeste songs van Jimi op zich autobiografisch zijn. Hij zei altijd dat voor hem het leven en de muziek onscheidbaar waren. Zonder zijn muziek, die de enige echte getuigenis is, vormen zij een wezenlijke poëtische dimensie.

Jimi's herinneringen aan de eerste drieëntwintig jaar van zijn leven zijn makkelijk narratief te ordenen. Om voor de hand liggende redenen heeft hij de laatste vier jaar nooit duidelijk en chronologisch beschreven. Hij heeft echter wel veel gesproken over de ideeën die hij ontwikkelde en over de veranderingen die zijn waarneming en zijn bewustzijn ondergingen. In de loop van het boek wordt het dan ook minder een beschrijving van uiterlijke gebeurtenissen en meer een verkenning van een innerlijke reis. Die innerlijke reis is de essentie van dit

boek – heel toepasselijk, want het overschrijden van grenzen is de kern van Jimi's verhaal.

Een tijdlang was *Brief aan een spiegelzaal* de werktitel van dit boek. De spiegel was een beeld waardoor Jimi in de laatste jaren van zijn leven geobsedeerd raakte. Hij kan gezien worden als een symbool – of als de drempel van de belangrijkste oversteek van allemaal. Volgens de tradities van de Amerikaanse indianen staat de spiegel van de zelfreflectie voor onze normale menselijke gesteldheid, de zelfgevangenschap waarbij wij de wereld vanuit een geconditioneerd, herhalend en daarom niet-creatief perspectief bezien. In die termen betekent het breken van de spiegel van de zelfreflectie het overstijgen van dit beperkte wereldbeeld en het reiken naar de eindeloze mogelijkheden van de bron van de creativiteit zelf.

De visie, ideeën en inspiratie van zo iemand komen zuiver uit de belangrijkste bronnen van het menselijk leven en denken. Daarom zijn ze zo sprekend. Ze zijn niet van het heden, ontworpend voor de samenleving en de ziel, maar afkomstig van de onuitputtelijke bron waardoor de samenleving wordt herboren. De held is gestorven als moderne mens; maar herboren als eeuwige mens – vervolmaakt, onbepaald, universeel.

[JOSEPH CAMPBELL]

Als dit boek überhaupt werkt, is dat omdat Jimi bereid was om zo gevoelig, openhartig en geestig over zichzelf te spreken. Wat dat betreft ben ik speciale dank verschuldigd aan de vele journalisten die Jimi hebben geïnterviewd en aan de verzamelaars die het materiaal hebben op-

genomen en bewaard waaruit dit boek is samengesteld. Ik zou met name de volgende personen willen bedanken: Michael Fairchild voor zijn onvermoeibare inzet bij het achterhalen van het bronmateriaal en het vaststellen van de authenticiteit daarvan, alsook voor zijn toelozende enthousiasme en creatieve input; Christopher Mould voor zijn onschatbare steun en medewerking in de moeilijke periode van de totstandkoming van dit boek; en Kevin Stein voor het geduld en de fijngevoeligheid waarmee hij me heeft geholpen met het voltooiën van de eindversie. En ten slotte zal ik Alan Douglas eeuwig dankbaar zijn, omdat hij me de kans heeft gegeven om aan zo'n intens bevredigend project te werken. Zijn kennis en raad zijn steeds van onschatbare waarde geweest, en het waren zijn vooruitziende blik en toewijding die de productie van dit boek mogelijk hebben gemaakt.

PETER NEAL